

vejende Del af Befolkningen. Og Sagen er jo dog saa alvorlig, at enhver god dansk Borger — altsaa ogsaa De, Direktør Zaun — maa kunne ofre nogle private Meninger og personlige Sympatier eller Antipatier for det Heles Vel.“

Hr. Zaun vilde sige noget, men opgav det som med en heroisk Beslutning. Og samtidig rejste han sig med et Sæt, som om han slyngedes i Vejret af en Fjeder i Stolesædet.

„Jeg skal ikke gøre noget yderligere Forsøg paa at forsvare mit Standpunkt. Det vilde kun opholde Dem. Jeg beder undskyldte, at jeg har gjort Ulejlighed.“

„Alt forladt!“ svarede Ministeren.

Hr. Zaun blev endnu staaende et Øjeblik, som om han ventede paa noget. Saa bukkede han stift og foer mod Døren.

Tyrstrup vendte tilbage til Folketingssalen, hvor den gamle Bondemand endnu stod paa Katederet og talte til Stenograferne og Rektor Bohse. I Vinduesforydningen holdt Gjærup stadig Jørgen Højbo fast tilligemed et andet af Tingets kendte Medlemmer, Lærer Tanning, som i Mellemtiden var bleven tilkaldt for at deltage i den fortrolige Raadslagning.

Gjærup havde meddelt sine Venner, hvad han vidste om Grunden til, at Tyrstrup havde forladt Salen, og hans Meddelelse foruroligede, fordi det var dem bekendt, at Direktør Zaun i Øjeblikket var Løbebud for Enslev, og fordi ingen af dem havde Tillid til Ministerchefens Standhaftighed. Navnlig var Gjærup syg af Ængstelse for, at Tyrstrup alligevel i sidste Øjeblik skulde gøre Enslev Indrømmelser i Ministerspørgsmaalet.

Da Tyrstrup nu gik dem forbi paa Vej til Ministerbordet, standsede de ham og udbad sig en Samtale.

„Vi staar her og taler om den Notits, som „Femte Juni“ havde idag om Provst Broberg,“ sagde Jørgen Højbo. „Der nævnes ganske vist ikke noget Navn. Det vover de sig dog ikke til. Men der er godt nok sørget for, at vi ikke skal tage fejl af Manden. Og det er jo nemt at forstaa, hvad der er Hensigten med at kaste Skarn paa Broberg lige i dette Øjeblik.“

„Hvad er det for en Notits?“

„Har De ikke set den?“